

Delat. Vi får plats. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den hopfälld.

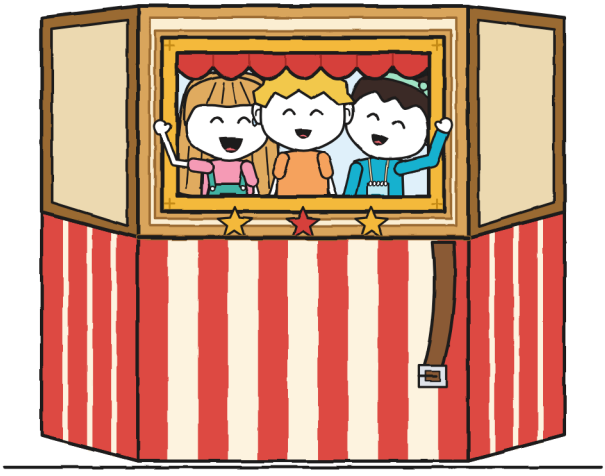
BARA I BERÄTTELSEN

Este sello marca lo que solo pasa en el cuento: los dragones de verdad no existen y los paquetes no vuelven volando. Para un traslado de verdad, mira la última página. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

LinguAula

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

Bok 6 i serien. Tidigare: ”Det här paketet bits”, ”Öppnas ej före åskan”, ”Retur, tack”, ”Inte här, Smula!” och ”En tårta för två”.

Text och bild: LinguAula

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

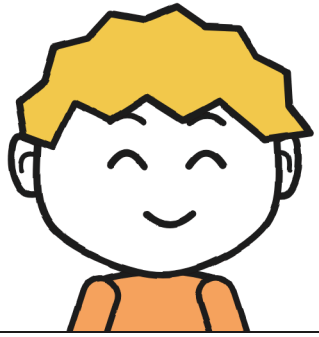
Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

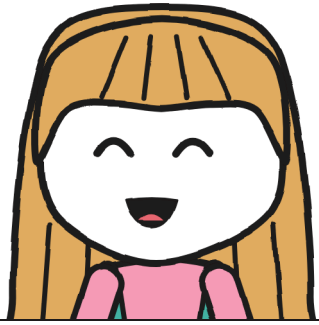
Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Tre bär den. Jag har valt handtag. –J.

VEM ÄR VEM

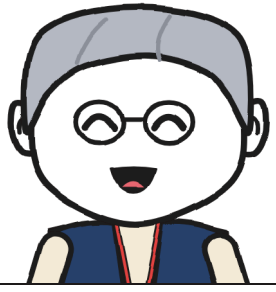
Gunni. Mäter i centimeter. Den här veckan räknar han också något annat.

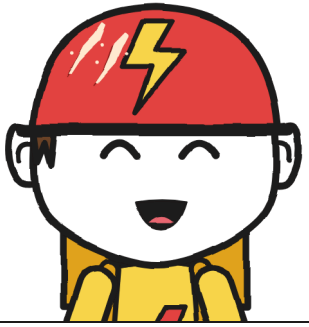
Julia. Hon kan vägen. Att förklara den är en annan sak.

Noa. Julias vän sedan förut. Mäter i steg: dem har hon alltid på sig.

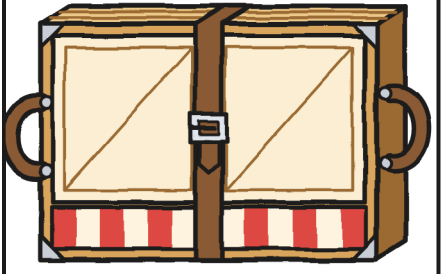
Irene. Leder teaterverkstaden. Hon säger inte vilken väg: hon säger "stopp".

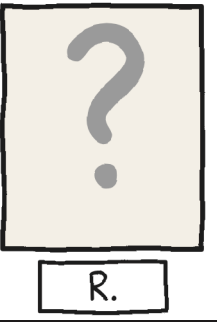
Totte. Kör för BLIXTBUD och finns i affären. Tar tid och har inga åsikter. Nästan.

Märta. Lånar ut paketet. Kartongen släpper hon inte.

Nr 6. En teater som får plats i en kartong. Om ingen håller i remmen slår den upp där den vill.

R. Avsändare. Den här gången lämnade R. en rad i en inventarielista.

KAPITEL 1

Varför behövs det tre?

Anteckningsbok 5 tog slut med två visare på en urtavla, och jag stängde den så, utan att be någon av dem flytta på sig. En avslutad anteckningsbok förblir som man lämnar den. Det är det bästa med dem: ingen kan längre bråka om dem.

Nr 6 är orange. Mandarinorange, av den sort som går att skala i ett enda stycke om man inte har bråttom, och med affärens stämpel i ena hörnet. Märta lade den på disken, bredvid den rosa, och gick in i bakrummet för att ordna några lådor som redan var ordnade. Märta ger inte bort anteckningsböcker: hon lägger dem där man kommer att titta.

Till första sidan har jag en tradition. Nr 2 fick OFFICIELL; nr 3 HEMLIGT; nr 4 DEFINITIVT; nr 5 LUGNT. Fyra ord med lås, och alla fyra läste Julia före alla andra, mig själv inräknad. Den här gången sökte jag efter ett ord som redan räknade med det.

Överst skrev jag LEVERANSBOK 6 · av Gunni, vilket är vad man skriver. Under, ett enda ord:

DELAT.

Och jag lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Jag visste inte säkerhet mot vad. Det fick jag veta direkt: den förblev inte ledig en enda minut.

Julia stod på andra sidan disken. Hon bad inte om anteckningsboken; hon drog åt sig den med ett finger, tog av hatten på den gröna tuschpennan och skrev på den halva sidan med en handstil så stor att den nådde marginalen, betänkte sig och fortsatte ut i marginalen. Sedan satte hon på hatten igen med minen ”det var inte jag”, som är en min som alla i den affären redan har.

Jag har delat första sidan med min handstil. –J.

Jag mätte vad den tog: nedre halvan, hela. Mitt ord, med all den luft jag hade lämnat runt det, tog den övre. Två halvor. Det tyckte jag var en mycket rimlig uppdelning.

Det vanliga, för den som kommer till den här anteckningsboken utan att ha läst de andra. Affären heter Omöjliga leveranser och ägs av Märta, som är häxa, bär lila hatt och har en stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus när den stämplar. På hyllan till vänster förvarar hon returerna: paket som ingen har lyckats leverera, alla skickade av R. Om den som tar emot ett inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort, flyger paketet tillbaka till sitt hyllplan i gryningen. Det var tjugo. Julia och jag har levererat fem: ett drakägg, några frön som sprang, en pingla, en ankomstutrustning och ett ställ till Ellas bageri. På väggen,

med grön handstil, står det KVAR: 15. Totte, han från BLIXTBUD, har sin plats på en upp-och-nedvänd låda bredvid pallarna. Tills vidare.

På måndagen, dagen efter Ellas lapp, gick jag från skolan rakt till affären. Julia väntade vid disken med ett kuvert i handen. Det var varken grönt eller blått, som är de kuvertfärger jag känner till. Det var turkost, och det var oöppnat. Hon höll det med två fingrar, i ett hörn, som om det brände.

– Brevbäraren kom med det. Det står ”Till affären Omöjliga leveranser”. Jag har inte öppnat det på ett tag.

– Hur länge då?

– Tjugoåtta minuter, sa Totte från sin låda och tittade på klockan. Kvartersrekord.

Han hade hjälmen på sig inne i affären, med de två klorstrecken, och klockan utanpå ärmen, för att inte slösa tid på att kavla upp ärmen.

Jag känner Julia. Ett oöppnat kuvert i hennes händer varar precis så länge som hon behöver för att hitta fliken. Tjugoåtta minuter var inte tålamod. Det var något annat, och jag visste inte vad.

Inte mitt. Andras kuvert väger trefalt. –J.

Märta öppnade det med en nagel, utan att riva sönder mer papper än nödvändigt. Brevet var skrivet med tydlig handstil, en vuxens, av den sort som inte lutar åt slutet av raden:

”Jag heter Irene och är ansvarig för teaterverkstaden i medborgarhuset. När jag uppdaterade inventarielistan hittade jag en rad: ’Hopfällbar miniteater: ännu ej mottagen’. Har ni den? Lördagen den 31:a är det kvartersrallyt. Om miniteatern kommer hopfälld till vår gård, buren av ett lag på tre, skriver jag på den redan där. I Noas lag finns det plats för tre och tills vidare är det bara hon.”

Under det, med en annan handstil, liten och rak, i turkost:

”Julia: det är ju jag! Nu håller jag på med teater. Ta med någon som kan paket. —Noa”.

Julia läste namnteckningen och ena mungipan gick upp, bara den ena, som när hon kommer ihåg något hon inte tänker berätta. Hon sa ”Noa” lågt, som man säger namnet på en gata man har gått på tusen gånger.

”Någon som kan paket”. Det var jag. Det där med ”paket” gillade jag. Det där med ”någon” gillade jag mindre.

Klockan fem kom de två.

Irene hade en pärm, en marinblå väst full av fickor och en visselpipa runt halsen. Hon hade kort grått hår och runda glasögon, och med dem gick hon igenom affären hyllplan för hyllplan, som den som gör inventering utan att någon har bett om det. Noa hade ett litet block hängande i ett snöre och en turkos blyertspenna bakom örat. Håret i en hög knut av lockar,

uppsatt med en mintgrön sjalett; tröjan turkos, som kuvertet. Allt på henne verkade vara placerat så att man inte skulle behöva leta.

Julia kom ut bakom disken utan att öppna luckan, genom att kräla under den, och de kramades. De kramades så länge att jag hann mäta det: elva sekunder. Jag blev stående en bit bort, med anteckningsboken. En anteckningsbok är bra till det också: att ha något i händerna.

– Det här är Gunni, sa Julia. Han kan paket.

– Hej, Gunni som kan paket, sa Noa. Och skrev upp mitt namn i sitt block.

Hon skrev upp det helt, med det efternamn hon just hade gett mig. Från där jag stod såg jag att jag var andra raden på bladet. Den första löd ”Julia”, och hade ett streck under, som sådant som redan är klart.

Märta ställde sig på den blå pallen och tog ner nr 6 från sitt hyllplan. En kartong som alla andra, varken större eller mindre. Etiketten hade fem rader, maskinskrivna: Nr 6. GÅRDENS VERKSTAD. INGÅNG GENOM DE TVÅ PORTARNA. LEVERERAS HOPFÄLLT. Och längst ner, som alltid, AVSÄNDARE: R. Runt omkring, nio RETUR-stämplar.

– Nio stämplar, sa Julia.

– ”De två portarna”, läste Noa. Vilka två portar?

Irene visste inte. Märta inte heller. Jag skrev upp det med ett frågetecken, vilket är vad jag skriver när jag inte vet något och vill att det ska framgå att jag har lagt märke till det.

– Jag har burit den nio gånger, sa Märta. Måndagar öppnade sömnadsgruppen. Onsdagar kören. Fredagar schacket. ”Verkstaden? Här är det inte.” Ingen skrev på för en verkstad.

Jag ritade det medan hon pratade, i tre små bilder: Märta, med kartongen under armen, framför samma dörr, och i dörren, i tur och ordning, en nål med tråd, en musiknot och en schackspringare, som inte sa något, för i schack är man tyst. Under, kartongen som flög in genom affärens fönster i gryningen. Nio gånger.

– Teatern repeterar på gården, sa Irene. Och på gården finns ingen dörrklocka.

Hon öppnade pärmen och visade Märta ett blad med medborgarhusets stämpel. Märta läste det med näsan alldeles nära, vilket är hur hon läser sådant hon tänker ta på allvar.

– Nu står det i registret: ”Teaterverkstaden. Ansvarig: Irene”. För en verkstad skriver nu någon på.

– Nu när det finns någon som skriver på, varför bär inte Märta den i sin kartong, som Ellas ställ? frågade Julia.

– I min kartong bar jag den nio gånger, sa Märta. Nu är det mottagaren som bestämmer villkoren.

– En hopfällbar miniteater är till för att tas ut på torgen, sa Irene. Jag måste se att mina barn klarar den på gatan. Klarar de den inte, duger den inte åt mig. Och jag skriver inte på det som inte duger.

– Det där har jag hört förut, i ett bageri, sa Märta.

Jag hade haft en fråga sedan jag läste brevet, och jag ställde den innan den hann nötas bort.

– Och varför behövs det tre?

Jag frågade på riktigt. Ett bylte med två handtag; två personer, en vid varje handtag. Jag hade räknat på fingrarna och fått två.

Ingen skrattade. Irene tittade på mig över glasögonen, som man tittar på en bit som passar bättre än den såg ut att göra.

– Bra fråga. På tisdag, på gården, svarar ni själva.

Märta slog upp sin bok och skrev in sina villkor. Märtas villkor ryms alltid i en hand; jag räknade dem på min och det blev tummen över:

- Nr 6: utlånat för att repetera.
- Går ut med Irene eller med mig.
- Kommer tillbaka hopfälld.
- Sover här.

Etiketten blir kvar på kartongen, och kartongen blir kvar hos Märta.

Om den sover på sin hylla har den inget att flyga tillbaka till i gryningen. Står kvar på nio stämplar. Jag frågade. –J.

På tisdagen gick vi till gården vid medborgarhuset. Man kommer in från trottoaren genom en järngrind med många lager färg, som stängs av sig själv: man släpper den och den kommer tillbaka, långsamt, tills den klickar, som en hund som sätter sig utan att någon har sagt åt den.

Märta ställde kartongen på marken och lossade locket. När miniteatern kom ut växte den, som Ellas ställ. Jag blir inte rädd längre: jag tar fram måttbandet.

Hopfälld var den ett platt bylte av paneler i trä och tyg, med ett handtag på varje sida och en rem som gick genom ett spänne med tre hål. En meter gånger sjuttio centimeter och, på högkant, en handsbredd. Grinden, med sin ena halva öppen, nittio

centimeter. På högkant fick den plats genom grinden. Det var den enkla delen.

Först av allt ville Irene se om den var hel. Hon lossade remmen och vände på byltet. Panelerna slog upp av sin egen tyngd, en efter en: klack, klack, klack. En scen med tre väggar, en kort ridå och ett fönster med karm i bakre panelen.

Genom fönstret syntes Totte, som gick förbi på trottoaren med en macka. Han hade munnen full. Han kunde inte hälsa. Han blev stående ett ögonblick, inramad, med hjälmen på och ena kinden tjockare än den andra, som porträttet av någon viktig målat vid lunchtid.

– Den är hel, sa Irene. Verkstadens regel: händerna på handtagen. Aldrig på gångjärnen. Och vid vändningar håller någon i remmen.

Jag skrev upp det ordagrant.

Irene och Märta fällde ihop den och spände fast remmen.

– Vi provar, sa Julia. Noa stod redan vid det andra handtaget.

De såg inte på varandra för att bestämma det. De sa det inte ens: var och en gick till sin sida som man går till sin vanliga stol.

De räknade till tre och lyfte. De klarade det. De gick ett varv runt gården, sakta, med armbågarna lite utåt, och miniteatern gick mellan dem utan att gunga, som en väl buren bricka. De kom till grinden. Grinden var stängd.

Julia tittade på den. Noa tittade på den. De hade fyra händer och alla fyra var upptagna.

Jag stod två meter bort, med mina två lediga och en anteckningsbok.

Irene, längst bak, med pärmen mot bröstet, sa ingenting. Varken ”hjälp dem” eller ”du”.

Jag höll upp grinden med ryggen. De kom igenom. Irene skrev något i pärmen.

Den eftermiddagen uppfann jag apparaten i den här anteckningsboken. Det är den femte i min karriär, efter darrometern, rödometern, härometern och bullerometern, och den första som inte mäter en person utan flera på en gång. Jag

kallade den TREMÄTAREN, ”vem gör vad på varje etapp”. En rad per etapp och tre rutor, var och en med sin lilla teckning:

- BÄRA: två händer på två handtag.
- NAVIGERA: säga vilken väg och när.
- RÖJA VÄG: portar, trottoarkanter, folk.

På första raden, ”gården, första försöket”, skrev jag ”Julia och Noa”, ”Julia och Noa” och en tom ruta. På andra, ”gården, andra försöket”, samma sak, men i tredje rutan skrev jag ”Gunni”.

Två namn som upprepas och en tom ruta: då kommer man inte förbi. Med rutan ifylld går det. Nu hade jag svaret till Irene, och det var mitt.

Och jag skrev upp något annat, mindre: ”En grind kan också hållas upp av en sten”.

Jag skrev det med blyertspennan nästan utan att trycka.

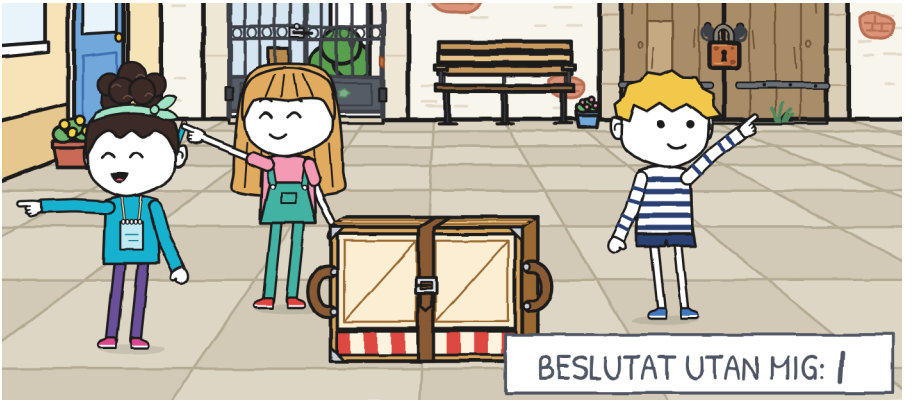
Det återstod att förstå etiketten.

– De två portarna är grindens två halvor, sa Julia.

– Båda måste öppnas, sa Noa.

– Vi kunde mäta muren utifrån först, sa jag.

Vi pekade alla tre samtidigt. Julia på grinden. Noa på verkstadens lokal. Jag på gatan.

– Sen, sa de båda.

De sa det samtidigt och med samma melodi, som om de hade övat. Det hade de väl. I åratal.

Jag gick ensam. Jag gick ut genom grinden, som stängdes bakom mig med sitt klick, och gick runt muren med måttbandet, etapp för etapp, och skrev upp varje tal i anteckningsboken som jag stödde mot knät. Muren var lång och gränsade mot en gränd som luktade stillastående vatten. Och där, runt hörnet, hittade jag en sak.

Jag gick tillbaka fort, med saken i huvudet och måttbandet ännu inte upprullat, släpande en meter gult över trottoaren. När jag kom in skrattade Julia och Noa åt något som hade hänt innan jag kom till kvarteret. De skrattade med axlarna, utan ljud, och Noa rörde vid Julias arm för att hon skulle sluta, och Julia slutade inte.

Jag öppnade munnen.

– Det är redan bestämt, Gunni, sa Julia. Det är grindens två halvor.

I nedre hörnet av sidan, litet och med blyerts, skrev jag: BESLUTAT UTAN MIG. Och bredvid, ett litet streck. Jag skrev det med munnen fortfarande öppen.

Jag stängde munnen. Och anteckningsboken.

Strecket såg jag två dagar senare. Det var mitt. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma miniteater. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna från storlek L)